

OLÁH JÁNOS

Dobog a föld

Hideg tél tükréből,
nyár forró hasából,
felözönlő árnyak
ismeretlen táncba
döng a régi kertben.

Házamat tapossák
vak fekete földbe,
traktorok dobognak
fölötte, az erdő
bokrait kitépik,
amit nagyapáim,
amit úkapáim,
amit szépapáim
örökül őriztek,
törekke tapossák,
lábam elé szórják,
a sárba dagasztják.

Lovamat kihúzom
békaszemű sárból,
tehetetlen testét
vérző tíz körömmel
napvilágra vonom,
oldalát mosdatom
jobbról patakvízzel,
oldalát perzselem
balról nyírfalánggal.

Támolyogva ébred,
de amikor fölkel
a jobb orrlikából
hófehér gőz sikolt,
a bal orrlikából
fekete füst bömböl.

Sörényébe fúrom
veritékes arcom,
lázás bal orcámat
lehűteni jobbról
patakvíz fésülte
tükrökké nyakához,
hideg veritékes

jobb arcomat balról
fölmelegíteni
nyírfaláng nyaldosta
nyakához lehajtom.

Mint megsértett membrán
úgy reszket a föld lenn,
kerek láthatárát
szédülés forgatja,
egy fekete felbő
fülem hallatára,
szemem színe előtt
nehéz táncba dobban,
medve homlokáról
veríték ütközik,
tengersós cseppjeit
a felejtő táncnak
fullasztó forgásban
szana-szerte szórja
zuhogó záporba
takarva a földet,
bömbölés harangját
zúgatva fölötte.

Lovamra pattanak,
reszkető vékonyába
vágom csontos sarkam,
de ő nem indul el
északnak se délnek,
sárga napkeletnek,
sápadt napnyugatnak.

A törékeny égnek
szegezi homlokát,
nedves, puha orrát
ugató sötétbe
fúrja szimatolva,
meteor ércétől
megkergült iránytű,
a mágneses semmi
vákumába szédül,
huzatos lejtőjén
tollpíheként pörög,

zuhanva kalimpál
az elkínzott tegnap
fekete gödrébe.

Vigyorgó, veres tűz
tátott orrlikában,
délutáni alvás
unott sárkányának
ásító szájában
magam mentségére
igazolást lelni
hiába próbálok.

Rúgkapáló halál
havas országának
huzatos csöndjében
vitatkozom nappal,
alvilági táncot
részegülten járó
kelekótya ősök
vak szédületével
viaskodom éjjel.

Szememet behúnyom,
agyamat elotlom,
lovamra pusztai
bogáncsként tapadok,
nem szabadna tudnom,
de nem is akarom,
nem szabadna látnom,
de nem is akarom,
milyen kapu fája
dőndül be mögöttem,
milyen kapu érce
csendül meg előttem,
vicsorgó viharra
milyen erdő horkan,
göthős, beteg szélbe
milyen pusztá ásít,
szédült utam mentén
mamutdübörgésnek
sárguló porában
milyen sanda vadász
árnyéka lopakszik.

Elodázva egyre
a zuhanás végét
mégis arra várok

megérkezem egyszer,
nem törődöm vele,
hogy ahova lépek,
láng lobban fel onnan,
és ha menekülnék,
lábnyomom gödrében
hideg gleccser nyílna.

Mikor visszanézek,
kitérül mögöttem
a hetedik égbolt,
hét fekete nap néz
farkasszemet másik
parázs-színű héttel.

Elátkozott ország
láthatatlan népe
rázza a réz csengőt,
éleszti a taplót,
útonállót mímel
a szelíd tanító,
s megfordítva mindez
ismétlődik újra.

Szűzleány mellére
tapadt kullancs álma,
elszakított pókszál,
felhasított bendő
a találkozásunk.

Jaj, akit keresek,
sehol se találom,
visszanéz rám onnan,
hova sose léptem,
ahol sose jártam,
fölismeri bennem,
aki sose voltam,
kinek lennem kéne,
lennem kellett volna.

Acélkéké szeméből
a homorú égbolt,
levélzöld szeméből
a morajló erdő,
fekete szeméből
verejtékes bánya
emberfaló csöndje
rezzenetlen ásít,
mint a végítélet.